
Min studietid: Fire leger forteller

AKTUELT I FORENINGEN

VILDE BAUGSTØ

vilde.baugsto@legeforeningen.no

Samfunnspolitisk avdeling

I disse dager starter over 700 medisinstudenter på sitt første semester. Aktuelt i foreningen har snakket med fire leger om hvorfor de valgte å studere medisin, og hva de vet nå som de skulle ønske de visste da de studerte.

Foto: IRCAD

Tilde Broch Østborg, overlege ved Kvinneklinikken, Stavanger universitetssykehus. Studerte medisin i Bergen, tok eksamen i 2010.

Hvorfor valgte du å studere medisin?

– Da jeg vurderte å studere medisin fikk jeg klar beskjed av min far, som selv er lege, at det måtte jeg ikke finne på. Likevel klarte jeg ikke å motstå det, fordi medisin er så faglig spennende.

Hvordan vil du oppsummere årene på medisinstudiet?

– Mye regn, øsende regn, pøsende regn, allværsjakker og kjedelig mat. Interessant faglig, men studiemodellen la opp til mye pugg av detaljer. Etter endt studium kunne jeg for eksempel mye mer om MEN1 (multippel endokrin neoplasi, red.anm.) og porfyri enn diabetes. Etter den prekliniske delen av studiet ble livet lysere, og særlig desentral klinisk tjeneste i Stavanger var så bra at jeg endte opp på Stavanger Universitetssykehus. Jeg har også mange kjekke minner fra tiden med kollokviegruppa, gjengen i medisinsk seksualopplysning og medisinsk studentutvalg.

Hva lærte du underveis i studiet som du er glad for i dag?

– Jeg lærte å studere, å strukturere kunnskap og etterhvert å sortere det som er viktig fra det som er mindre viktig.

Hva vet du nå som du skulle ønske du visste da du studerte?

– At nesten alt vi lærte utover basal fysiologi, anatomi og sykdomslære var utdatert 10 år etter at jeg tok eksamen. At ingen noensinne kom til å bry seg om karakterene mine annet enn ved opptak til doktorgraden. At etter studiet er det hamsterhjulet som venter: Ofte er det lite ønskelig fra arbeidsgivers side med permisjoner til å gjøre morsomme ting. Skulle jeg gjort det om igjen, hadde jeg tatt enda flere permisjoner og funnet på flere sprell - ikke fullført på normert tid.

FOTO: Helsedirektoratet

Helen Brandstorp, divisjonsleder analyse og samfunn i Helsedirektoratet. Studerte medisin i Bergen i perioden 1998–2006, med flere utenlandsopphold.

Hvorfor valgte du å studere medisin?

– Gode lærere i naturfag, biologi, helse og ernæring skapte interessen for kroppen – og derav legeyrket. Et vitebegjærlig sinn ble pirret av at store og små deler spiller så fantastisk flott sammen, samtidig som de er i kontinuerlig endring. Hjelperrollen appellerte til idealisten i meg, mens muligheten til å jobbe i andre land traff eventyreren.

– Jeg visste lite om utdannelsen og jobbhverdagen, men de tre grunnleggende motivasjonene har holdt seg. Nå er det samfunnskroppen som fascinerer.

Hvordan vil du oppsummere årene på medisinstudiet?

– I studietiden ble jeg langsomt sjef i eget liv, fikk et trygt selvbilde og turte gå inn i legerollen. Årene var både de mest krevende og de beste så langt.

I starten var jeg opptatt av å passe inn og gjøre det rette. Kravene jeg satte til meg selv var mange og sprikende. Det førte til et usunt kontrollbehov på mat, trening og lett sosial angst. Det endret seg midt i løpet. Jeg dro ett år til utlandet, med færre krav i enkle jobber og mye fritid. Vel tilbake på studiet var målet å gjøre mine ting, ut fra egne forutsetninger.

Hva lærte du underveis i studiet som du er glad for i dag?

– En eldre student sa tidlig til meg at jeg burde bruke tid på å få gode venner. Det ville man trenge. Det har vist seg som et svært godt råd. Samtidig fikk jeg erfare at selv små doser klokskap kan sette gode spor.

Hva vet du nå som du skulle ønske du visste da du studerte?

– At det viktigste for å bli en god lege er å bry seg om andre og samtidig klare å distansere seg, for å tenke bredere. Som lege er man både deltaker og tilskuer.

Foto: Norges forskningsråd

John Arne Røttingen, administrerende direktør for Norges forskningsråd. Studerte medisin i Oslo fra 1989–1996.

Hvorfor valgte du å studere medisin?

– For meg var valget noe som modnet fram i løpet av førstegangstjenesten der jeg fikk kontakt med militærlegen på grunn av en forverret håndballskade. Da var det muligheten for å lære et praktisk fag hvor jeg kunne gjøre noe nyttig som motiverte. Jeg ble også inspirert av en kjemilærer på videregående som introduserte bioteknologi som valgfag. Og så leste jeg et intervju av fysiologiprofessor Lars Walløe som hadde valgt medisin fordi han hadde lyst til å bli forsker, men var usikker på om han hadde talent, og tok et valg som uansett ville gi en spennende og givende jobb.

Hvordan vil du oppsummere årene på medisinstudiet?

– Jeg fikk studere i sju år siden jeg også var student-stipendiat ett år (forløper til dagens forskerlinje). Dette var gode år. Flott sosialt miljø, venner med ulik bakgrunn og erfaringer, godt temperert diskusjonsklima i kantina, oppstart av Sangvinerne og mye gøy. I tillegg var det travle dager, spennende fag, mye å engasjere seg i (jeg sa ja til å bli med i det meste), sterkt engasjement for studieplanrevisjon, og gradvis innføring i den praktiske legegjerningen.

Hva lærte du underveis i studiet som du er glad for i dag?

– Min kliniske karriere ble kort etter turnus, selv om jeg vel aldri eksplisitt tok valget om ikke å være kliniker. Jeg tror likevel jeg vil vektlegge at det å lære å være handlingsorientert, måtte ta valg basert på beste kunnskap og informasjon, men ofte under usikkerhet, er nyttig i mange ulike roller. Som leger kan vi kanskje være for opptatt av å handle istedenfor refleksjon og prosess, men min erfaring er likevel at det er allment nyttig å være trent til å ta beslutninger forankret i analyse.

Hva vet du nå som du skulle ønske du visste da du studerte?

– Det blir en klisjé, men det er helt sant: Man får aldri senere i livet anledning til å bruke så mye konsentrert tid på å lære. Det er en gave som man lett glemmer når man strever med eksamensforberedelser. Men lær for å lære, ikke for eksamen.

FOTO: Privat

Lars Christian Lervik, fastlege i Trondheim og leder av Legeforeningens ALIS-utvalg. Studerte i Szczecin, Polen 2005–2011.

Hvorfor valgte du å studere medisin?

– Jeg hadde et ønske om å hjelpe mennesker og merket at jeg ble drevet av det. Jeg studerte sykepleie i ett år før jeg valgte å starte på medisinstudiene. Jeg byttet fordi jeg ønsket å kunne være mer selvstendig i arbeidet og få mulighet til å gå dypere faglig for å stille diagnoser og behandle.

Hvordan vil du oppsummere årene på medisinstudiet?

– Travelt, hektisk, stressende, artig, lærerikt, spennende, skummelt og repetitivt.

Hva lærte du underveis i studiet som du er glad for i dag?

– Jeg er glad for at jeg lærte meg å studere og å lære meg nye ting på en effektiv og god måte. Basalfagene fra studiet sitter jo ikke i for alltid, og i dette yrket må man stadig grave frem gammel kunnskap - og tilegne seg oppdatert og ny kunnskap.

Hva vet du nå som du skulle ønske du visste da du studerte?

– At en stor del av jobben handler om å kjenne til systemer og logistikk rundt pasienten, samt at man har betydelige dokumentasjonskrav og må forholde seg til en hel del byråkratiske ordninger som er mer eller mindre givende. Og selvsagt at jobben i det hele er langt bedre enn studiene.

Publisert: 17. august 2020. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 18. februar 2026.